

STOWARZYSZENIE OBRONA ZWIERZĄT
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów
tel. 607-171-458, www.obrona-zwierzat.pl
KRS 0000292939 REGON 260199276 NIP 656-22-72-801
Alior Bank S. A. **75 2490 0005 0000 4500 7398 2092**

“Możemy człowieka ocenić po tym, jak traktuje zwierzęta” - Immanuel Kant (1724-1804)

Jędrzejów, 22.04.2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

IX Wydział Karny Odwoławczy

za pośrednictwem

Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

X Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie

sygn. akt X K 96/13

APELACJA

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt, KRS 0000292939, organizacja pożytku publicznego, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, będące oskarżycielem posiłkowym w sprawie przeciwko Marianowi Ch., sygn. akt X K 96/13, wnosi na niekorzyść oskarżonego odwołanie od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie, z dnia 04.03.2013 r. (doręczony z uzasadnieniem dnia 08.04.2013 r.).

Oskarżyciel posiłkowy zaskarża wyrok:

1. w pkt II - co do uniewinnienia od popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia,
2. w pkt IV – co do wysokości orzeczonej nawiązki oraz podmiotu, na rzecz którego została zasądzona,
3. w części dotyczącej nieorzeknięcia przez Sąd I instancji środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

ad. 1 Skarżący zarzuca Sądowi I instancji błędy w przeprowadzeniu postępowania dowodowego, polegające na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu balistyki dla ustalenia, jaki promień rażenia miał oddany przez oskarżonego strzał do biegnących w jego kierunku psów, oraz niedopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu weterynarii dla ustalenia, czy stwierdzone u psa mieszańca jamnika rany mogły pochodzić od postrzału śrutem.

ad. 2 Skarżący zarzuca Sądowi I instancji niewspółmiernie niską do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wysokość nawiązki, wymierzonej na podstawie art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt oraz zarzuca błąd we wskazaniu podmiotu, na rzecz którego nawiązka została zasądzona.

ad. 3 Skarżący zarzuca Sądowi I instancji brak orzeczenia środka karnego wnioskowanego przez oskarżyciela posiłkowego, w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

Skarżący wnosi o:

- uchylenie wyroku w pkt II i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
- zmianę pkt IV wyroku poprzez orzeczenie nawiązki w wysokości 2000 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego, tj. Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, z przeznaczeniem na cel związany z ochroną zwierząt,
- podanie wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie treści wyroku, przez okres jednego miesiąca, na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy w Małogoszczy oraz na tablicach ogłoszeń sołtysów wszystkich wsi Gminy Małogoszcz.

Uzasadnienie

1.

Sąd prawidłowo ustalił, że dwa, zawsze nierozłączne psy, będące własnością Elżbiety C., ruszyły razem w kierunku oskarżonego, przygotowanego do oddania do nich strzału. Sąd ustalił także, że strzał został oddany w kierunku psa rasy labrador, w którego celował oskarżony. Sąd nielogicznie przyjął jednak, że strzał nie został oddany w kierunku drugiego z psów – mieszańca

jamnika. Oskarżony, oddając strzał w kierunku dwóch, biegnących psów, powinien objąć swoją świadomością ewentualność ugodzenia obu zwierząt, przewidując, że może nie trafić dokładnie w wybrany przez siebie cel, szczególnie że ten był ruchomy, obok niego zaś przemieszczał się drugi obiekt. W tym miejscu stanu faktycznego zabrakło, zdaniem skarżącego, wnikliwości Sądu, który nie ustalił jakiego rodzaju pociskami nabita była broń oskarżonego - czy były to pociski śrutowe, czy typu brenneke. W przypadku użycia śrutu konieczna jest opinia balistyczna, która określi jak duże było pole rażenia, z odległości, z której padł strzał, dla określonego rodzaju naboju użytego przez oskarżonego. W przypadku pocisków śrutowych, im większa jest odległość do celu, tym większy następuje rozrzut śrutu. Oczywistym jest, że mieszanec jamnika znajdował się zarówno w polu widzenia oskarżonego, jak i polu rażenia strzału. Oskarżony jako doświadczony myśliwy powinien mieć świadomość sposobu działania użytego pocisku. Sam w swoich wyjaśnieniach przyznaje, że zranienie mieszańca jamnika mogło być wynikiem rykoszetu. Dopuszcza więc taką możliwość i zapewne dopuszczał ją w momencie oddania strzału. To z kolei otwiera drogę do czynienia ustaleń w kierunku istnienia/nieistnienia zamiaru postrzelania „szarżującego” mieszańca jamnika. Sąd nie ustalił jednak nawet, jakiego rodzaju pociskiem posłużył się oskarżony.

Nadto, w ocenie skarżącego, niewystarczającym dowodem do wykluczenia postrzelenia przez oskarżonego mieszańca jamnika, było przesłuchanie lekarza weterynarii, który dokonał obdukcji psa w kilka dni po zdarzeniu. Jeżeli doszło do postrzału śrutem z dużej odległości, rany mogły być powierzchowne i rozpoczął się proces ich gojenia. Konieczna jest zatem opinia biegłego z zakresu weterynarii dla ustalenia, czy rany stwierdzone u mieszańca jamnika pochodziły od postrzału, czy też ich przyczyna była inna.

2.

Przypisanym czynem oskarżony naruszył najcenniejsze dobro chronione ustawą o ochronie zwierząt, tj. życie zwierzęcia. Nawiazkę przewidzianą ustawą wymierza się w wysokości od 500 zł do 100.000 zł. Orzeczenie nawiazki w wysokości zbliżonej do minimum ustawowego, w sytuacji, gdy oskarżony pozbawił życia zwierzę, wydaje się w tej sprawie rozstrzygnięciem nietrafnym. Nawiazka w minimalnej wysokości jest przewidziana raczej dla czynów polegających na znęcaniu się nad zwierzęciem, nie zaś dla czynów o największym ładunku szkodliwości, jakimi są przestępstwa polegające na pozbawieniu zwierzęcia życia. Skarżący zauważa, że Sąd orzekając o nawiazce nie uzasadnił swojego wyboru jej wysokości, nie wskazał na szkodliwość czynu, ewentualnie na sytuację osobistą oskarżonego. Tymczasem zarówno wysoka społeczna szkodliwość czynu, jak i posiadanie stałych dochodów oraz majątku, uzasadniają orzeczenie surowszej nawiazki.

Nadto należy zwrócić uwagę, że wskazany przez Sąd cel, na który ma być przeznaczona nawiązka, nie ma żadnego związku z toczącym się procesem. Tymczasem logicznym i zasadnym jest, aby taki związek jednak istniał. Orzeczenie nawiazki na rzecz organizacji społecznej, która w tej konkretnej sprawie w ogóle nie występowała, na cel związany z „prowadzeniem schronisk dla bezdomnych zwierząt” (w sytuacji gdy rzecz dotyczy zabicia nie zwierzęcia bezdomnego, a wręcz przeciwnie - posiadającego troskliwego właściciela), wydaje się nieporozumieniem. W ocenie skarżącego nawiązka powinna być przyznana na rzecz organizacji aktywnie i od początku działającej w postępowaniu, a nadto jej orzeczenie winno nastąpić na cel związany z ochroną zwierząt, w którym będzie się mieściła również pomoc prawna i faktyczna dla właścicieli zwierząt bezprawnie zabitych przez myśliwych (bez zbędnego tutaj uszczegóławiania odnoszącego się do opieki nad zwierzętami bezdomnymi).

3.

Przestępstwa z art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt są w Polsce typowe i szerzą się nagminnie. To, że sporadycznie znajdują swój finał w sądzie, a przez to sądy i sędziowie stykają się z nimi stosunkowo rzadko, spowodowane jest wieloma czynnikami i w żadnym razie nie oznacza, że proceder ten należy do rzadkości. Naruszanie praw zwierząt ma miejsce na terenie całego kraju, a wybitnie często na wsiach województwa świętokrzyskiego. Powoduje to niska świadomość społeczna w kwestii praw i potrzeb zwierząt, zwiększająca się bardzo powoli i nieproporcjonalnie w stosunku do działań edukacyjnych podejmowanych przez organizacje statutowo zajmujące się ochroną zwierząt. Niska świadomość dotyczy również stopnia społecznej szkodliwości przestępstw wobec zwierząt i ich karalności. Nadal znakomita większość społeczeństwa (czego najlepszym dowodem jest niniejsza sprawa) nie przyswoiła sobie podstawowej tezy ustawy o ochronie zwierząt, stanowiącej o ich dereifikacji. Zwierzę nadal traktowane jest jak rzecz (np. pies), ewentualnie jak rzecz mogąca przynieść zyski (np. krowa), wobec której można podejmować dowolne działania. Dlatego skarżący uważa, iż podanie wyroku do publicznej wiadomości jest, w przypadkach skazania za łamanie praw zwierząt, skutecznym narzędziem wychowawczym (wobec skazanego) i edukacyjnym (wobec społeczności, do której treść wyroku dotrze). Zaniechanie wykorzystania tego środka karnego jest niezrozumiałe i nieuzasadnione w sytuacji powszechnego nieprzestrzegania zapisów ustawy o ochronie zwierząt. Sąd powinien rzetelnie rozstrzygnąć o zastosowaniu tego czy innego środka karnego, mając na uwadze szeroki kontekst społeczny i możliwe do osiągnięcia korzyści w określonej dziedzinie życia społecznego, tymczasem w tej sprawie Sąd w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku do wniosku oskarżyciela posiłkowego o zasadności podania

wyroku do publicznej wiadomości.

Biorąc powyższe pod uwagę, skarżący wnosi jak na wstępie.

Załączniki:

- odpis apelacji – 2 szt.